

מסטים אותו החוצה, ומתעוררת
באותו דבור רוח אחרת.

ובא ראה, ביוסף פתוב, (שם קה)
ענו בכפל רגלו וגו'. עד מתי ענו
בכפל רגלו? עד עת בא דברו
אמרת ה' צרפתהו. עד עת בא
דברו של מי? אלא עד עת בא
דברו (של יוסף ונבחן) אותו דבור. זהו
שפתוב אמרת ה' צרפתהו. ואז -
שלח מלך ויתירהו משל עמים
ויפתחהו. בינתיים היה בא הבקר.
אמר רבי אלעזר, פתוב (שמואל א-
כה) והיתה נפש אדני צרויה
בצרוך החיים. נפש אדני, סתם,
כמו שנאמר (תהלים כד) אשר לא
נשא לשוא נפשי. הרי הזמן בבקר
לקשר את פנסת ישראל ולחברה
לבעלה. אשרי הצדיקים
שמשתדלים בתורה בלילה
ובאים להתקשר עם הקדוש ברוך
הוא ועם פנסת ישראל, עליהם
פתוב (משלי כג) ישמח אביך ואמך
ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר, פתוב (ויקרא טו)
והזרתם את בני ישראל מטמאם
וגו' בטמאם את משכני אשר
בתוכם. והזרתם, כמו הזר הזה,
שהוא זר מכלם ולא מתחבר במה
שאינו שלו.

ובא ראה, בשעה שאנשים
מטמאים למטה, מטמאים אותם
בכל, והרי זה נאמר. אבל בשעה
שרוח טמאה מתעוררת (למטה
מתעוררת רוח וכדו) נחשבתם כזר, אלא
רוח טמאה שלמטה מעוררת רוח
טמאה אחרת, ונתנת לה רשות
לרדת לעולם. איזו רשות? רשות
של קדשה, שהיה יורד ומכה בו,
לא נמצא ומסתלק, ואז מתגלה
הדין כנגד הרשעים, ומוסיף דיין
על דינו. ואז שתי רוחות נמצאות
בעולם, אחת רוח הדין, ואחת
רוח הטמאה.

רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

לה קמי מלכא קדישא למעבד רעותה. ואי
לאו, סאטין לה לבר, ואתער בההיא מלה
רוחא אחרא.

ותא חזי, פתיב ביה ביוסף, (תהלים קה) ענו בכפל
רגלו וגו'. עד אימתי, ענו בכפל רגלו.
עד עת בא דברו אמרת יי' צרפתהו. עד עת
בא דברו דמאן. אלא עד עת בא דברו
(דיוסף) והיה מלה, הדא הוא דכתיב, אמרת
יי' צרפתהו. פדין, שלח מלך ויתירהו מושל
עמים ויפתחהו. אדהכי הוה אתא צפרא.

אמר רבי אלעזר, פתיב, (שמואל א כה) והיתה נפש
אדוני צרויה בצרוך החיים. נפש אדני,
סתם. כמה דאת אמר, (תהלים כד) אשר לא נשא
לשוא נפשי, הא עידנא בצפרא לאתקשרא
כנסת ישראל ולא תחברא בבעלה, זכאין אינון
צדיקיא דמשתדלין באורייתא בליליא, ואתאן
לאתקשרא ביה בקודשא ברוך הוא ובכנסת
ישראל. עלייהו כתיב, (משלי כג) ישמח אביך
ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר פתיב, (ויקרא טו) והזרתם את
בני ישראל מטומאם וגו' בטמאם את
משכני אשר בתוכם. והזרתם, פהאי זר, דאיהו
זר מפלהו, ולא אתחבר במה דליתיה דיליה.
ותא חזי, בשעתא דמסתאבין בני נשא לתתא,
מסאבין לון בכלא, והא אתמר. אבל,

בשעתא דרוח מסאבא אתער (ס"א לתתא, אתער רוח
וכו) נחשבתון זר, אלא רוח מסאבא דלתתא,
אתער רוח מסאבא אחרא, ואתיהיב ליה
רשותא לנחתא לעלמא. מאי רשותא, רשותא
דקדושה דהוה נחית ומחי ביה, לא אשתכח,
ואסתלק, וכדין אתגלייא דינא, לקבליהוון
דחייבין, ואוסיף דינא על דיניה, וכדין, תריין

רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.